

ka panaudota. Jis tiesiog suprato – ji nepaprastai viliojanti. Jis žiūrėjo nustebeęs.

– Jums nereikia nieko sakyti, mano lordė, – tarė ji. – Aš niekada nesu girdėjusi gražesnio komplimeto už jūsų dabartinį žvilgsnį. Juk gražiai atrodo, ar ne?

– Taip, – atsakė Desmondas. – Jūs atrodote nuostabiai.

PIRMAS SKYRIUS

– Šiandien, – pasakė Desmondas, – aš pasipiršiu Anabelei.

Jis nužvelgė savo atvaizdą stikle. Veidas atrodė ramus, tik akys kažko virpčiojo tame veidrodiniame atspindyje. Lordas susiraukė. Turėjo atrodyti laimingas tokią dieną, kai susižadės su moterimi, kurią myli. Bet jo atspindys atrodė taip klaikiai tarytum dantis tuoj ruoštųsi traukti dantį. Desmondas žvilgterėjo dar kartelį.

– Šiandien, – tarė jis, pakiliai kreipdamasis į savo atspindį, – aš pasipiršiu Anabelei. Ir neabejoju, kad šį kartą ji priims mano pasiūlymą susituokti.

Jis atidžiai stebėjo savo atvaizdą tarytum mesdamas jam iššūkį ir ragindamas prieštauti. Bet juodaplaukis jaunuolis veidrodyje tiesiog žiūrėjo susirūpinusiomis akimis.

– Po velniais, – nepatenkintas pasakė Desmondas. – Argi kas pagalvotų, kad tu nenorėjai jos vesti? Tu nori ją vesti. Tu nori to labiau už viską.

Ir vėl jis pažvelgė į savo atspindį lyg skatindamas priešintis. Žinoma, tai buvo absurdiška – kaip absurdiškas pats pokalbis su veidrodžiu. Desmondas buvo taip pripratęs prie žmonių, prieštaravusių minčiai vesti Anabelę Vindibank, kad būtų nesistebėjęs, jei jo atvaizdas veidrodyje elgtųsi lygiai taip pat.

Jis pažinojo Anabelę šešis mėnesius ir keturis iš jų buvo beprotiškai ją įsimylėjęs. Tiesa, kai pirmą kartą išvydo aukštuomenėje, į ją žiūrėjo šnairomis. Ji atrodė truputį vulgari nepaisant akivaizdus grožio. Taip pasirodė iš pirmo žvilgsnio, nes lygino Anabelę su kitomis pažįstamomis. Teta, kuri visur ją lydėjo, buvo blogai išauklėta antroji nežymaus barono žmona, linkusi į kraštutinumus kaip ir visos jos pažįstamos. Nieko nuostabaus, jog Desmondui atrodė, kad vargšė Anabelė leis-

davo laiką su tokia draugija. Bet buvo ne taip. Ji nepalyginama su savo draugėmis kaip rožė su metalo laužo krūva, poetiškai mąstė Desmondas.

Jis tą suprato pakalbėjęs su ja. Tame pobūvyje ji pametė nosinaite. Kai Desmondas mandagiai ją pakėlė, mergina pasižiūrėjo į jį vasariško dangaus spalvos akimis ir pakerėdama nuostabia šypsena ištarė:

– Ačiū jums, mano lorde.

Tos šypsenos poveikis buvo nepaprastas. Desmondas suprato, kad Anabelė Vindibank ne tik daili mergina, bet Aukščiausios Kokybės Deimantas. Kruopščiausiai atrinkti perlai buvo nesulyginami su jos dantimis, vyšnios negalėjo būti prilygintos jos sultingam lūpų raudoniui, o ką tik nukaltos gvinėjos nublanktų prieš jos plaukų auksą.

Nuo to laiko jis pradėjo žvelgti į Anabelę kitomis akimis. Tiesą sakant, jis pradėjo ne tik žvelgti į ją, bet ir jos ieškoti, bandydamas sutikti pobūviuose, vis dažniau lankydamasis tose vietose, kuriose, žinojo, greičiausiai ją būsiant. Visada užtikdavo ją apsuptą minios ir ne tik jos tetos pažįstamų. Anabelė jau gana ilgai gyveno Londone, todėl jos žavesį pa-

stebėjo ne jis vienas, bet ir kiti džentelmenai. Fitzrojus, Styvensas, Foksbrou ir netgi šv. Armandas maloniai sukosi apie ją ir tauškė pusiau pašiepiančias, pusiau giriančias kalbas. Jei net šv. Armandas rodė dėmesį Anabelei, tada, žinoma, lordui Desmondui Raderiui, paprastam jaunėliui sūnui, nevertėjo sukti galvos ir abejoti savo pasirinkimu. Iš tiesų, praleidęs kelis vakarus Anabelės draugijoje, Desmondas negalėjo rasti prie ko prikišti. Ji buvo mieliausia ir patraukliausia būtybė, kurią jis kada nors pažinojo. Apsisprendė per kelias savaites – ji vienintelė moteris, kurią norėtų vesti.

Deja, ne viskas buvo taip paprasta. Jo motina, po vyro mirties paveldėjusi Merivalio markizės titulą, buvo nusistačiusi prieš.

– Vesi Anabelę Vindibank? – sušuko ji apysilpnium balsu. – Ar tu išprotėjai, Desmondai?

– Žinoma, ne, – oriai atsakė Desmondas. – Aš nesuprantu, kodėl jūs turėtumėte taip sakyti, mama, dėl to, jog noriu vesti Anabelę. Ji labai miela, beveik tobula mergina ir aš nuoširdžiausiai ja rūpinuosiu. Žinoma, jums labiau patiktų, jei vesčiau paveldėtoją iš kil-

nios šeimos, bet, tiesą sakant, nematau jokio reikalo taip daryti. Aš nesu toks kaip Merivalis, kad galvočiau apie sėkmę, be to, turiu užtektinai savo pajamų.

Motina paprieštaravo, jog ji niekad nemaniusi, kad jis ves paveldėtoją, tuo labiau – kilmingą moterį.

– Aš nežinau, kodėl tu įtraukei savo brolių, – karštai tarė ji. – Juk puikiai žinai, Desmondai, kad aš nieko dėta dėl jo pasipiršimo ledi Luizai. Jis tą padarė savo noru, nes įsimylėjo.

– Taip, be abejo, – bemat sutiko Desmondas. – Čia ir yra šuo pakastas, mama. Mano brolis turėjo laisvę pasirinkti moterį, kurią norėtų vesti. Jis pasirinko ledi Luizą. Dabar sakau, kad aš noriu pasirinkti moterį, kurią noriu vesti – ir renkuosi Anabelę Vindibank. Vertinsiu kaip įžeidimą, jei jūs negalite taip pat entuziastingai pasveikinti mane su tokiu pasirinkimu.

Motina išrodė susirūpinusi.

– Ak, Desmondai, tai tik dėl to, jog aš neįsivaizduoju tave laimingą su mis Vindibank, – tarė ji. – Ji tikrai labai miela mergi-

na, bet, – bejėgiškai skėstelėjo rankomis, – ji tokia vulgari, Desmondai!

– Nieko panašaus! – šaltai atrėžė Desmondas. – Be abejo, jos teta yra vulgari, bet ne Anabelė. Gaila, kad tu ir daugybė kitų žmonių nori ją tapatinti su jos giminaičiais!

– Desmondai, tu nenori patikėti! – pasakė motina. – Nesuprantu, kaip gali sakyti, kad nėra nieko įžeidžiančio panelės Vindibank elgesyje, ypač po to, kaip ji elgėsi Šo pobūvyje praeitą savaitę. Nesu mačiusi taip šokiruojančiai išdykaujančios merginos – ji be gailėsčio sudaužė vargšę panelės Šo širdelę, visą vakarą flirtavusi su Tomu Arkinu.

Desmondas išraudo.

– Manau, kad Anabelės elgesys pas Šo buvo nesusipratimas. Ką jūs vadinate vulgarumu ir flirtu, mama, aš pavadinčiau žaismingumu ir džiugesiu. O dėl Tomo Arkino – jūs žinote, kad niekas jo nevertė visą vakarą sėdėti su Anabele. Jis suaugęs žmogus ir gali pasirinkti su kuo bendrauti. Jei pasirinko sėdėti su Anabele, o ne su panele Šo, nematau čia jokios Anabelės kaltės.

Motina papurtė galvą.

– Taip galėtų būti, brangiausiasis, jei Anabelė nebūtų dariusi nieko, kas jį pastūmėtų taip elgtis. Bet aš tikrai žinau, kad ji koketauvo su juo ligi soties. Sėdėjau už jos ir girdėjau didžiąją dalį kalbų. Man būtų gėda matyti bet kurią savo dukterį, taip besielgiančią. Tam apibūdinti nėra jokio kito žodžio kaip vulgarumas. Ji viena iš tų, kurios rišasi keliaraištį viešumoje – ir, tiesą sakant, mačiau ją kaip tik tą darančią po šėliojimo šokant „Ecoissaise” su kapitonu Delevalu.

Desmondas tylėjo. Jis nedalyvavo keliaraiščio incidente, bet tą girdėjo iš keleto savo pažįstamų. Desmondui teko skubiai atsiprašyti dėl Anabelės elgesio. Jam pavyko pasiteisinti, tačiau sau priminė, kad Anabelė dar jauna ir tyra. Ji visai nekalta dėl to, kokį poveikį daro vyrams, nei dėl mandagaus elgesio stokos. Apimta džiugios nuotaikos, ji greičiausiai taip pasielgė ir vėliau gailėjosi.

– Šiaip ar taip, tai nieko nekeičia, – atsakė jis, paneigdamas tiek savo, tiek mamos nuogastavimus. – Aš ketinu paprašyti Anabelės tekėti už manęs ir tikiuosi bei manau, kad ji priims pasiūlymą.